

TẾT NHỎ

Thiên Hương

Sáng hôm nay mây bay chùng thật thấp, có những hạt mưa mảnh mai lác đác rơi ngoài khung cửa. Những hạt mưa, những đám mây, những màu lá nâu trên hàng cây sau nhà gợi nhớ những sáng gần Tết của Đà Lạt năm nào. Cầm ly cà phê nhỏ, chợt nhớ quay quắt quán cà phê Tùng, nhà hàng Thủy tạ, chợt nhớ quay quắt những xôn xao của chợ Tết quê nhà. Bây giờ, ở quê nhà đã vào xuân rồi đấy nhỉ, đường phố đã ngập những cành đào đầy nụ, những chậu quất trái vàng cam lung lẳng, những chậu cúc vàng óng ánh, và những cây vạn thọ rực lên trong nắng.

Bao nhiêu năm qua, tôi đã ở xứ người. Đã ăn những cái Tết chẳng phải Tết ta, đã ăn những miếng bánh chưng trong ngày mùng một tết mình thật vội vã trước máy vi tính trong phòng làm việc, đã lặng lẽ thấp nén nhang lên bàn thờ tổ tiên vào những đêm giao thừa khi chung quanh hàng xóm đã đi sâu vào giấc ngủ. Bây giờ, ngày Tết lại sắp đến khi mùa xuân còn ở đâu một nơi xa lắm. Ngày Tết bây giờ còn có ý nghĩa gì không hay chỉ nhắc nhở thêm nỗi buồn xa xứ, và những nỗi nhớ mênh mang về những ngày thơ bé trong vòng tay quay quần của bố mẹ và anh chị em. Những ngày này năm xưa, cả nhà xôn xao dọn dẹp nhà cửa, kêu thợ quét vôi, lau chùi cửa kính. Mẹ và chị bận rộn với những thau bánh mứt, những chậu dưa món. Mùi đường ngào ngọt bốc lên từ những bếp than hồng, mùi củ kiệu, củ cải, cà rốt ngai ngái từ những sàng lớn trong sân nắng. Bố bận rộn tía những nhánh lan, sắp đặt những chậu quất, tía tốt những cành đào. Rồi những nô nức ra nhà ga, ra bến xe đón những anh chị đi học, đi làm xa trở về. Bố vẫn nói: "Tết chỉ có trong những ngày chưa Tết". Có phải Bố muốn nói đến những rạo rức, những háo hức đón chờ một mùa xuân mới. Những ngày ngất khi nhìn những cây đào, cây mai bắt đầu nở

D

những nụ đầu tiên và không gian chợt bừng lên những dịu dàng ngây ngất của mùa xuân đang tới.

Buổi chiều ba mươi tết, cả nhà quay quần bên mâm cúng tổ tiên. Tối Giao thừa, cả nhà lên am Suối cát ở cuối đường Đào Duy Từ lễ. Mùi nhang thơm, ánh sáng đèn từ trên cao hắt xuống những bực thang làm không gian lại càng thêm huyền bí. Vào lễ Đức Thánh Trần, mẹ xin quẻ thẻ đầu năm, rồi cả nhà ra sân hái lộc. Những nụ ngọc lan nuốt nà chưa nở bên màu lá xanh ngất. Cầm nhánh lộc như cầm cả một năm sắp đến trong tay khi bố nói: "Cành lộc đẹp thế này năm nay chắc tốt lắm đây". Khi về nhà, mẹ ra sân lễ, thật nhẹ nhàng và thận trọng trong tà áo dài, nghiêm trang khấn vái trước một bàn đầy bánh trái, con gà luộc ngậm chiếc bông hồng ngửa cổ nhìn lên, những tiếng pháo đã bắt đầu đi đùng. Bố và các anh mang phong pháo dài ra cửa. Mùi nhang thơm, mùi khói pháo, nét mặt hiền hòa của mẹ và các chị, nét mặt vui tươi phấn khởi của bố và các anh: "Bố ơi, năm nay pháo của nhà mình toàn hồng, nổ hết cả bánh không có tếp pháo nào lép". Tôi lúc đó có hiện hữu không nhỉ, hay chỉ lảng quăng như một con bướm đêm sà vào vai người này người khác.

Hết nhang, cả nhà sau đó lại quây quần bên mâm cúng giao thừa, ăn bánh chưng, gà luộc. Nụ cười vẫn râm ran trong phòng, những đôi mắt vẫn rục rờ dù trời đã khuya lắm. Buổi sáng mừng một, những tiếng pháo vẫn đi đùng, tôi chạy xuống nhà, bố đã cười thật tươi: "Năm mới, con gái ngủ ngon không? Avez vous la grasse matinée, ma petite?" Tựa má vào má bố, ngửi mùi xà bông thơm nhẹ từ hàm râu mới cạo của bố, vòng tay bố thật ấm khi ngoài trời vẫn còn đang giá rét, bố bảo: "Trời năm nay lạnh như ngày Tết Hà nội". Mắt bố hơi buồn chắc nhớ tới bà nội và các chú cô còn ở ngoài ấy. Lúc ấy, chắc chả bao giờ Bố nghĩ sẽ còn gặp lại những người thân của mình. Và chắc bố cũng không ngờ, lúc gặp lại, cuộc sống của nhiều gia đình lại bị xoay chiều như con xúc xắc đã lật xoay hai bề xấp ngã. Trong bếp, hai lò than hồng đã rùng rục, người chị lớn đang chiên bánh chưng, hắt tung những chiếc bánh trong chảo để lật mặt bánh khéo léo như làm xiếc. Tôi và người anh kế vất vẻo bên cạnh bố mẹ ăn bánh đầu năm. Mẹ đã làm sẵn cho tôi chiếc bánh thật xinh không nhân toàn gạo làm bố cứ cười chê con gái ngốc. Rồi cả nhà thay quần áo mới, chúc Tết bố mẹ và nhận tiền lì xì từ tay bố mẹ. Năm nào như năm ấy, ôi những tập tục dễ thương của gia đình đã như một vòng kén ngân ngật yêu thương nuôi chúng tôi khôn lớn.

Rồi cũng đến một lúc nào chúng tôi phải bay ra khỏi cái quỹ đạo yêu thương ấy, đêm nỗi buồn trong những ngày trời se lạnh gần Tết trong cái không khí không phải là mùa xuân. Tôi đang cố gắng lập lại những tập tục xưa cũ trong cái gia đình nhỏ bé của mình. Nhưng thật khó khi những ngày Tết không được phép nghỉ. Khi những ngày mùng một cả nhà gói ghém bánh chưng đi ăn trưa. Và buổi trưa, ăn miếng bánh chưng vội vã để tìm lại những

hương vị xưa cũ, có còn chẳng một chút kỷ niệm làm mờ đôi mắt. Lung linh trong nỗi buồn vẫn tiếng cười ròn rã trong những ngày Tết xa xưa. Một thời yêu thương, một thời âm êm tuổi nhỏ chỉ còn lại một chút tư vương trong nỗi nhớ dịu dàng. Ngày Tết bây giờ chỉ còn là một đơn vị thời gian để thấy mình thêm già cỗi, để nâng niu những hình ảnh xưa cũ và để nhắc nhớ những cội nguồn.

*Ôi mùa xuân, mùa xuân..
 Một mùa xuân qua,
 Thêm một chiếc lá của tuổi đời vàng héo
 Thêm một chút vờ vàng cho ngày tháng buồn hiu
 Thêm những giấc mơ luôn mãi xa vời
 Thêm nhiều kỷ niệm cho tương lai luôn mãi nhớ'
 Dù sao, mong những tháng ngày vẫn xanh như
 tuổi
 Mong những đêm Giao thừa vẫn có ánh sao rơi
 Mong nén nhang thơm vẫn ngan ngát đêm trường
 Để sâu lắng những miền man ray rút...*

Thôi thì, trong những ngày tháng mùa xuân trong tuổi đời muộn màng, hãy vun đắp lại những đằm thắm ngọt ngào cho con cái, để mùa xuân ngày xưa vẫn còn mãi từ năm này sang năm khác dưới ánh mắt dịu dàng của mẹ, của chị và nụ cười bao dung của bố đang gửi đến chôn này từ một nơi nào đó thật là xa lắm.

Thiên Hương